

som det kommer an paa, og jeg troer derfor, at dette i ethvert Tilfælde maa undergaae en Forandring. — I §§ 19 og 20 tales om Følgerne med Hensyn til Eftertryk. Den første og naturlige Følge er den, at de ulovlige Exemplarer blive konfiskerede. Dette staaer der nu for det Første ikke. Jeg skal ganske i Forbigaaende gjøre opmærksom paa, at i § 19 staaer der, at de skulle konfiskeres, i § 20 derimod, at de kunne konfiskeres, Noget, som maa være indkommet ved en Incurie; thi Grundene ere i begge §§ de samme; men disse §§ tilsammen omfatte ikke alle Tilfælde. § 19 taler om det egentlige Eftertryk og siger, at de Exemplarer, som den Skyldige har i Besiddelse, eller som paa — det skal vel være for — hans Regning findes hos Andre til Forhandling, skulle konfiskeres; § 20 derimod taler om den, som „vidende“ har kjøbt til videre Forhandling ulovligen trykte Exemplarer; der bliver saaledes endnu tilbage det tredje Tilfælde, at Folk bona fide have kjøbt saadanne Exemplarer af Andre, som de nu forhandle. Det er ganske rigtigt, at disse ikke bør straffes; de kunne ikke straffes efter § 19, thi de ere ikke Eftertrykkere, og ikke efter § 20, thi de ere ikke „vidende“; men at Exemplarerne maae konfiskeres, forekommer mig ligesom klart. Dernæst synes jeg, at det er ønskeligt, at der tilføies, at de konfiskeres til Fordeel for den Forurettede. Den sædvanlige Følge af Konfiskation er den, at de konfiskerede Exemplarer henlægges paa Politistofet, hvor de blive, til de spises af Rotterne, engang brænde eller paa lignende Maade gaae tilgrunde, men det Naturlige er, at de udleveres til den Forurettede. Men her møder da det samme Spørgsmaal under en anden Form: Hvem er den Forurettede? Er det den nærværende Forlagger? Efter min Overbeviisning nei, thi han har her, hvis Contracten ikke gaaer ud paa det Modsatte, kun Ret til det Dplag, han har ladet trykke, og Eftertrykkeren har nærmest forgrebet sig paa den Ret til et nyt Dplag, som vilde tilkomme Forfatteren; men det maatte dog i ethvert Tilfælde siges, at de vedkommende Exemplarer konfiskeres til Fordeel for Nogen, og hvem i saa Tilfælde den Forurettede er. Der staaer fremdeles, at Konfiskation og Straf skal indtræde, forsaavidt

Eftertrykket ikke efter sin Natur medfører større Straf. Jeg troede, at det var en Lov om Eftertryk, vi her havde for, og at vi i den skulde see, hvad Straf det medførte. At der ved Siden af Eftertryk kan være begaaet Tyveri af Manuskripter eller Bedrageri, hvorved man paa en underfundig Maade har skaffet sig Afgang til saadanne, er ganske vist; det er en selvstændig Forbrydelse, men selve Eftertrykket er den Forbrydelse, der her omtales, og der skal man ikke tage en saadan Reservation, som her er gjort, at der kan paalægges andre Straffe. Har man her tænkt paa et kvalificeret Eftertryk, som ikke straffes nok med at fastsætte Mulcter, saa er det netop i denne Lov, at det skal siges og Straffen derfor fastsættes. Naar det endelig bestemmes, at Konfiskationen kun kan ramme de Exemplarer, der forefindes, men at de solgte Exemplarer skulle beregnes efter deres Værdi, troer jeg, at det er vanskeligt uden en nøiere Betejning at besvare det Spørgsmaal, hvad Værdien er. Hvis en Bog i Boghandelen koster 1 Rd., og der er solgt 100 Exemplarer, er „Værdien“ af dem saa 100 Rd.? det er: er det Detailprisen, der skal lægges til Grund for Beregningen, eller er det en gros Prisen? Er det dernæst Nettoen, det vil altsaa siges den Vedkommendes Gevinst efter Fradrag af hvad han contant har udgivet for Papir og Tryk? Efter strenge Begreber vilde jeg være tilbøielig til at sige, at det er Nettoen, kun det, der uretligt er lucreret paa denne Maade, men jeg troer, at det var ønskeligt, om dette Spørgsmaal ogsaa fandt sin bestemte Besvarelse i selve Loven. — § 22 siger, at det den Forurettede tilkommende Søgemaal bør anlægges inden Aar og Dag og ellers skal ansees som præskriberet. Det er ikke muligt at see, om dette refererer sig blot til § 21, nemlig den uretmæssige Opførelse af dramatiske og musikalske Værker, eller til hele Loven. Efter de givne Præmisses kan man heller Intet svare paa et andet Spørgsmaal, som dog er af den allerhøieste Vigtighed, og skjøndt jeg for mit Vedkommende ikke har den mindste Tvivl om, at Eftertryk aldrig kan gjøres til Gjenstand for offentlig Forsølgelse, synes jeg dog, at det burde siges i Loven, at det kun er Gjenstand